

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.255 van 8 mei 2012
in de zaak A. 200.236/XIV-33.139**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 mei 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 59.638 van 14 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7018 van 6 juni 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 april 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan De Lien, die loco advocaat Raf Jespers verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 25 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 27 juli 2010 ontvankelijk doch ongegrond. Hij neemt tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Met een beslissing van 16 augustus 2010 wordt de beslissing van 27 juli 2010 echter ingetrokken. Met een tweede beslissing van 16 augustus 2010 verklaart de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag van de verzoeker opnieuw ontvankelijk doch ongegrond. Ook die beslissing bevat een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 februari 2011 stelt de verzoeker tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 14 april 2011 omdat het beroep laattijdig zou zijn ingesteld na de kennisgeving van de bestreden beslissing op 20 oktober 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Uiteenzetting van de middelen

4.1. In een eerste middel werpt de verzoeker de schending van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet en van het algemeen rechtsbeginsel van de motivering van vonnissen op.

Hij voert aan dat die bepaling en dat beginsel met het bestreden arrest zijn geschonden omdat 20 oktober 2010 als datum van kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing wordt beschouwd en de kennisgeving van 6 januari 2011 zelfs niet wordt vermeld. Iedere motivering ontbreekt wat dat betreft.

De verzoeker zet uiteen dat hem op 20 oktober 2010 door de dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen kennis is gegeven van de weigeringsbeslissing van 16 augustus 2010 en van de intrekkingbeslissing, eveneens gedateerd op 16 augustus 2010, doch zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 januari 2011 worden hem dezelfde weigeringsbeslissing en intrekkingbeslissing van 16 augustus 2010 nogmaals overhandigd, evenals een bevel om het grondgebied te verlaten dat ook op 16 augustus 2010 is gedateerd.

Volgens de verzoeker is de eerste beslissing, betekend op 20 oktober 2010, dezelfde dag ingetrokken en liep bijgevolg geen beroepstermijn. Minstens vormt de kennisgeving van 6 januari 2011 een impliciete intrekking van de kennisgeving van 20 oktober 2010 en was het op 3 februari 2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep dan ook tijdig.

4.2. In een tweede middel werpt de verzoeker de schending van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet op.

Hij stelt dat de nieuwe betekening op 6 januari 2011 van de aanvankelijk bestreden beslissing tot gevolg had dat een nieuwe termijn begon te lopen, vermits deze beslissing uitdrukkelijk de beroepsmogelijkheid ertegen vermeldde. De verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 128.430 van 24 februari 2004 in een gelijkaardige zaak. Slechts als men uitdrukkelijk vermeldt dat het om een afschrift van de reeds betekende beslissing gaat, kan men stellen dat geen nieuwe termijn loopt. Dit is echter niet het geval vermits uit de handtekening blijkt dat de op 20 oktober 2010 betekende beslissing en die van 6 januari 2011 niet dezelfde zijn.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker de middelen.

Beoordeling

6.1. Het verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring, op 3 februari 2011 met een ter post aangetekende brief naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestuurd, is volgens het opschrift ervan gericht “tegen de afwijzing van een aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet”. Als voorwerp van het beroep wordt vervolgens enkel aangegeven “de beslissing dd. 15.12.2010 (sic), ter kennis gebracht op 03.01.2011, van de Dienst Vreemdelingenzaken met name het bevel om het grondgebied te verlaten”. In het beschikkend gedeelte van zijn verzoekschrift vraagt de verzoeker daarentegen “de bestreden beslissing dd. 16.08.2010 waarbij de regularisatie geweigerd wordt te schorsen en of te vernietigen”.

In ieder geval blijken de middelen in het verzoekschrift tot schorsing en tot nietigverklaring uitsluitend betrekking te hebben op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen enkele kritiek tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gericht. Het bestreden arrest vermeldt terecht niet het bevel om het grondgebied te verlaten als voorwerp van het beroep. De uiteenzetting van de verzoeker dat hem het bevel om het grondgebied te verlaten pas op 3 januari 2011 en niet op 20 oktober 2010 werd betekend, is derhalve niet relevant voor de huidige zaak.

6.2. Artikel 39/57, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Uit de gegevens van het administratief dossier, evenals uit stuk 3a van de verzoeker zelf, blijkt dat de aanvankelijk bestreden beslissing van 16 augustus 2010 waarmee, na de intrekking van de eerdere beslissing in dezelfde zin van 27 juli 2010, de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 september 2009 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, op 20 oktober 2010 ter kennis van de verzoeker werd gebracht.

Hieruit volgt dat de termijn om een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen is beginnen lopen op 21 oktober 2010, tot en met 19 november 2010. De omstandigheid dat de verzoeker op 6 januari 2011 een tweede maal in kennis van de beslissing van 16 augustus 2010 zou zijn gesteld, vermag daar niets aan te veranderen: op dat ogenblik was de beroepstermijn overigens al verstreken. De verzoeker heeft nooit doen gelden dat de kennisgeving van 20 oktober 2010 met een gebrek behept zou zijn en dat blijkt ook nu niet. Artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden door de vaststelling in het bestreden arrest “dat het op 3 februari 2011 ingediende beroep laattijdig is”.

6.3. De verzoeker acht de motiveringsplicht geschonden omdat in het bestreden arrest “elke motivering voor het niet in aanmerking nemen van de kennisgeving dd. 6 januari 2011 ontbreekt”.

In het bestreden arrest wordt formeel gesteld dat de aanvankelijk bestreden beslissing op 20 oktober 2010 ter kennis van de verzoeker is gebracht, dat 19 november 2010 dus de uiterste datum was om een verzoekschrift tot nietigverklaring in te dienen en dat het op 3 februari 2011 ingediende beroep daarom laattijdig was. Daaraan wordt toegevoegd dat de verzoeker geen tegenbewijs noch overmacht aantoonde.

Waar de verzoeker slechts had doen gelden “(d)at de bestreden beslissing effectief aan verzoeker werd betekend op 6 januari 2011 en niet zoals gedaagde stelt 20 oktober 2010”, geeft de eerste rechter duidelijk aan waarom hij het beroep laattijdig acht, met name omwille van de kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing aan de verzoeker op 20 oktober 2010. De eerste rechter hoefde derhalve niet expliciet in te gaan op eventuele latere bijkomende kennisgevingen. De verzoeker toont wat dat betreft geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aan.

De beide middelen zijn ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen